No. 19. Zaturdag, Ao. 1853. 12 Februarij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

PUBLICATIE,

van den 11n. Februarij 1853, *houdende wijziging van artikels 19 en 21 der Publicatie van 7 | 15 September 1830 (G. B. No. 13) waarbij eenige voorzieningen zijn daargesteld tegen de uitbreiding van de ziekte der Melaatschheid binnen deze kolonie.*

IN NAAM DES KONINGS!

DE GOUVERNEUR DER KOLONIE *SURINAME*,

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

In overweging genomen hebbende, dat de ondervinding het ondoelmatige heeft aangetoond der bepalingen, vervat in Artikels 19 en 21 der Publicatie van 7 | 15 September 1830 (G. B. No. 13) in zooverre, als daarbij bepaald is, dat bij eene suspectverklaring door de Commissie tot onderzoek naar de ziekte der Melaatschheid, de suspectverklaarde zich weder eerst na eenen termijn van een jaar tot herexaminatie zal behoeven te sisteren.

Den Kolonialen Raad gehoord;

Heeft goedgevonden en verstaan:

Met wijziging in zooverre der bovenaangehaalde artikels 19 en 21 der Publicatie van 7 | 15 September 1830 (G. B. No. 13) te bepalen:

» dat voortaan de Commissie tot onderzoek » naar de ziekte der Melaatschheid, hetzij bij » de eerste, hetzij bij eene nadere examinatie, » eene suspectverklaring uitbrengende, de be» voegdheid zal hebben, om daarbij de bepa» ling te voegen van den termijn, bij het ver» loop van welken de suspectverklaarde voor » haar weder zal worden gesisteerd;"

blijvende de overige bepalingen der voorzegde artikels in volle kracht.

En zal deze op de gebruikelijke wijze afgekondigd en in het Gouvernements - Blad worden geïnsereerd.

Paramaribo, den 11 *Februarij* 1853.

O. VON SCHMIDT AUF ALTENSTADT.

Ter ordonnantie van den Gouverneur,

De Gouvernements - Secretaris,

A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gepublicecrd ten zelven dage.

De Gouvernements-Secretaris,

A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1853.

7 Feb. Van de slavin *Annaatje*, oud 55 jaren, dochter van *Wilhelmijntje*; toebehoorende aan Sara Eliazer.

» » Van de slavin *Merrie*, oud 73 jaren, waarvan de moeder onbekend is, en hare dochter *Fanny*, oud 44 jaren, toebehoorende voor den vrijdom aan Johanna Boonenstein.

» » Van den slaaf *Jacques*, oud 43 jaren, zoon van *Kettie*; toebehoorende voor den vrijdom aan D. J. Silos.

De Gouvernements - Secretaris,

A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Derde afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1853.

11 Feb. Van het slavenkind *Carolina*, oud 4 jaren, dochter van *Elisabeth*; toebehoorende voor den vrijdom aan A. H. C. Bixburry.

» » Van de slavin *Madelijntje*, oud 57 jaren, waarvan de moeder onbekend is; toebehoorende aan R. C. van F. van Ditticker.

» » Van de slavin *Grietje*, oud 27 jaren, dochter van *Annaatje*; toebehoorende voor den vrijdom aan J. Morison.

De Gouvernements-Secretaris,

A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Eerste afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 11 *Februarij* 1853.

(2390) Alzoo bij het Bestuur het verzoek is gedaan, om de slavin *Paulina*, geboren in 1828, moedersnaam *Alyda*, van den naam der plantagie *La Paix*, af- op dien van Anna Cornelia van Negreb, voor den vrijdom te doen overschrijven,

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten redenen van bezwaar daartegen te hebben, in de gelegenheid gesteld, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie aanteekening ter Gouvernements Secretarie te doen.

De Gouvernements-Secretaris,

A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 11 *February* 1853.

Ten verzoeke van den Heer Christiaan Willem Weidner, wordt bij deze aankondiging gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze kolonie.

De Gouvernements-Secretaris,

(1911) A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Politie.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken verwijderd hebben:

1o. Op den 7n. Februarij ll. de slavin *Helena*, aankomende S. A. Samuels.

2o. Op den 9n. Februarij ll. de slaven *Albert* en *Catharina*, aankomende A. B. de Vries.

3o. Idem, de slaaf *Albert*, afkomstig van den Boedel Jona; onder straatvoogdij van C. L. G. van Amson.

4o. Op den 11n. Februarij ll. de slaven *Klaas* en *Jeannette*, aankomende de plant. *Nieuw Hoop*.

5o. Idem, de slavin *Floortje*, aankomende J. F. Halfhide.

terwijl van de opgegevene bij vorige aankondiging nog afwezig zijn:

1o. De slaaf *Flink*, aankomende den boedel J. F. Chilgets.

2o. De slavin *Rachel* of *Quassiba*, aankomende den Boedel M. van J. W. Boon.

3o. De slaven *Jacob-Laurens*, *Present* en *Jacob*, aankomende de wed. H. J. Braam en werkende op de plant. *Montresor*.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet optehouden, te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door deze handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834 G. B. No. 1 vastgesteld.

Paramaribo, den 11 *Februarij* 1853.

De Procureur Generaal,

J. Æ. LISMAN.

Een bezoek.

Het gebeurde op zekeren winteravond, dat ik alleen te huis was. Eene ligte ongesteldheid had mij gedurende twee of drie dagen belet uit te gaan, en hoewel ik nu weêr beter was, werd mij aangeraden dien avond mijn gemak te houden en naar geen der vermakelijkheden te gaan, werwaarts het overige deel der familie zich begaf. En ik nam er genoegen mede, want ik vermaakte mij het meest als ik alleen te huis was; en in den besten luim en onder vele goede wenschen nam ik afscheid van vader, moeder, broeders en zusters, daar eenigen naar de opera, anderen naar een bal, en de overige naar een concert gingen; want hoewel ons huishouden uiterst bedaard en stil was, waren wij thans oneindig vrolijker gestemd dan gewoonlijk

Mijne oudste zuster was namelijk verloofd met een uitmuntend jongman,— en mijn jongste broeder was juist van het gijmnasium teruggekeerd voorzien van vleijende getuigschriften, vol van hoop en vreugde, en vol liefde voor zijne jongste zuster, die evenzeer op haar broeder verzot was. Wat mij betreft, ik bevond mij in dat tijdstip van het leven der vrouw, als zij, hoewel nog jong maar niet in hare eerste jeugd, er naar begint te haken zich op de eene of andere wijze gevestigd te zien; en niet tegenstaande het haar niet ontbreekt aan aanbiedingen of gelegenheden, gevoelt zij zich toch niet verpligt hare vrijheid op te offeren voor iemand dien haar hart niet geheel en al gekozen heeft.

Wel nu dan—al mijne huisgenooten waren uit, en ik was alleen gelaten. Ik gevoelde mij daarover zeer in mijn schik. Ik deed al de lichten uit, behalve één in elk der candelabres van de twee kamers en-suite, en ik begon langzaam op en neder te wandelen over de mollige tapijten, terwijl ik behagen schiep in mijne eenzaamheid, en het zachte licht, dat slechts flaauw de kamers en de meubelen bescheen. Het was een romantisch clair-obscur, zacht en eenigzins somber, en en dien avond gevoelde ik mij zoo romanesk. Eene geringe, maar niet onaangename zwakte, had ik nog uit mijne ziekte behouden; doch ik was volmaakt wel en elk oogenblik scheen een frissche teug gezondheid en levenslust in mijn hart te stroomen en zich aan mijn geheele wezen mede te deelen: eene zekere zachte gewaarwording voelde ik in mij opkomen. Over het geheel genomen gevoelde ik mij niet zoo gelukkig dat ik den *geheelen* avond alleen zou blijven. Ik wenschte, er mogt iemand komen om in mijne eenzaamheid te deelen; die eenzaamheid was te groot voor mij alleen. Mijn hart klopte, van sympathie voor mijne medeschepselen, het was vervuld van een goeden wil om te beminnen en bemind te worden; ik haakte er naar vriendelijke woorden te wisselen. Ik gevoelde alleen behoefte om te geven; ik verlangde slechts iemand, goed genoeg om te ontvangen; ik gevoelde dat mijn hart overvloeide van liefde voor de wereld en hare bewoners. De deur van den gang sloot ik niet, in de hoop, — niet zoo als in de buitensporige verbeelding mijner kindsche jaren, — dat er roovers en dieven zouden komen en mij in de gelegenheid stellen eenige verwonderlijke bewijzen van tegenwoordigheid van geest of moed aan den dag te leggen; — neen, ik verlangde niet naar dieven, maar ik wenschte dat er iemand komen mogt, en ik had een sterk gevoel dat er iemand komen *zou*, dat ik dien geheelen avond niet alleen zou blijven. Ik was er zeker van dat ik een bezoek zou krijgen—een bezoek, dat niet anders dan van hoog belang voor mij of voor iemand anders zou worden. Want ieder, die dien avond kwam, zou mijn invloed moeten gevoelen, zou iets ongewoons ondervinden van den grooten levenslust, die door mijne aderen stroomde en dien ik aan anderen zou mededeelen. Duizenderlei gewaarwordingen, duizenderlei gedachten vervulden mijn hart en mijn geest. Doch ik wandelde zwijgend op en neder door de kamers en keek van tijd tot tijd eens op straat. Ons huis was een hoekhuis; op den hoek van het huis aan den overkant hing een straatlantaarn, die wel niet schitterend en helder scheen, doch genoeg licht verspreidde op de plaats er onder en de voorwerpen, die er het digst bij waren. Regt onder de lantaarn hing of zwaaide, door den wind bewogen, eene groote, roode, houten handschoen,— het uithangbord van een handschoenmaker— met den wijsvinger— een uiterst langen vinger — regt naar beneden wijzende. De sneeuw dwarrelde in groote vlokken rondom de lantaarn en den handschoen en viel op den witten, bevrozen grond. Nu en dan kwamen er personen— meestal mannen in hunne mantels gewikkeld, onder den lantaarn en den handschoen door, en werden in het voorbijgaan door de eerste beschenen. Ik meende in enkelen hunner, bekenden of vrienden te herkennen, en dikwijls kwam het mij voor, als of zij regt op ons huis toekwamen, doch dan werden zij weder in de duisternis gehuld, en de groote, roode handschoen zwaaide, en de lantaarn verspreidde zijn licht, en de sneeuw viel op de eenzame plaats, en wederom stapte ik over de tapijten der kamers. Doch dat was minder: 't was nog vroeg en stellig zou ik dien avond een bezoek ontvangen. Menig gelaat trok door de camera-obscura van mijne verbeelding,— menige verschijning van nog verwachte bezoekers. Eerst zag ik iemand, die zeer vriendelijk voor mij was geweest; een van die, welken men achting toedraagt, doch die wij niet kunnen lijden, noch beminnen; maar was die persoon dien avond gekomen, o, dan zou ik zoo vriendelijk zijn, zóó . . . . het zou mijne schuld niet zijn, als die persoon niet beminnelijk was. En dan was er iemand, die mij verongelijkt had en mij leed had aangedaan. Och! dat zij kwame, ik zou haar goed doen, ik zou haar rijk en gelukkig maken; het zou mij een groot genoegen veroorzaken. Ook kwam er nog een man, die meer voor mij was, dan dan ik voor hem, van wien ik veel hield: een beschaafd, belangwekkend man, die mij niet beminde, doch die belang in mij stelde, gaarne met mij praatte en die een vriend van mij was. Indien hij kwam, dan zou hij mij beminnen; welligt dien avond op mij verlieven! Er was zoo veel van dat vuur in mij, dat alles opheldert en doet schitteren. Was hij tegen het vuur bestand?— Doch zijn geest zou ten minste ophelderen door het licht van den mijnen; ik wist het, en ik wilde met hem spreken over sterren en hemelligchamen, over Copernicus, en Taylor, en Newton, en over electriciteit en Alchimie, en Berzelius, we zouden zulk een verstandig gesprek voeren! En dan was er nog een ander man, die mij beminde en mij zijn hart en hand zou aanbieden, wanneer ik hem maar wilde beminnen. Hem beminnen kon ik niet, maar hem vriendschap en achting toedragen, dat wel, en ook was hij een goed en fatsoenlijk mensch van rang en fortuin; dus wel in staat om een weinig wereldsche ijdelheid te vleijen, en daarvan had ik natuurlijk ook mijn deel. Was hij dien avond gekomen en had hij het aanzoek gedaan, dan vrees ik dat ik geen uitstel tot bedenken gevraagd had; ik vrees dat ik dan maar op eenmaal »ja" zou gezegd hebben en mijne toekomst aan hem zou hebben toevertrouwd, voor dat ik zeker wist of dat wel goed zou geweest zijn. Mijn hart klopte te warm om verstandig te wezen. Ik was bijna bevreesd, dat hij zou komen. Maar dan was er nog een bejaard, getrouwd man, en een genie, wien ik beminde, zoo als jonge vrouwen bejaarde mannen beminnen, die geniën zijn, en vriendelijk voor haar zijn. Och dat hij kwame! Kwam hij slechts— welk een vermaak hem aan te zien— den vrijen teugel te vieren aan den stroom van gewaarwordingen en gedachten— ernstig, dwaas en onbezonnen te zijn, in een verheven zin, even als hij het kon zijn,— naar de uitvloeijingen van die groote ziel, groot als de wereld te luisteren! Hij had mij nimmer goed begrepen; ik was nimmer met hem op mijn gemak geweest; van avond zou ik het wezen, hij zou mijn hart leeren kennen; misschien zou hij mij vragen iets voor hem te doen,— mijne beurs! elken shilling, die ik bezat aan de armen te geven! Welk een genot! En hoe zou ik hem onthalen op thee, wijn, en gebak, juist als Hebé voor Jupiter deed; en hoe goed zou het hem smaken. Welk een olympisch feest zou het zijn! En dan zag ik eene dame, wier schaduw op den muur mij zelfs dierbaar was. Och! mogt zij toch komen, mijne lieve boezemvriendin! Hoe aangenaam zouden wij te zamen den tijd korten met theegekout. Ik zou haar alles vertellen; zij zou mij verstandigen raad geven, zoo als zij gewoon was te doen. Beste vriendin, hoe beminde ik haar! Tranen welden in mijne oogen toen ik aan haar dacht en hoopte dat zij zoude komen. — Wel is waar, zij was eenige honderde mijlen van mij verwijderd, op haar landgoed; doch dat beteekende niets; het kon immers wel gebeuren, dat zij kwam. Zij hield er veel van hare vrienden te verrassen en hen eensklaps te overvallen. Zeker zou zij dien avond komen. Mijn hart verlangde er naar, en daarom zag ik uit het venster; de straatlantaarn verspreidde haar duister, rood licht; de groote zwarte handschoen zwaaide heen en weder, met den grooten wijsvinger naar beneden wijzende; de sneeuw viel nog steeds op den grond. Ik hoorde de sneeuwbellen klinken, er naderde een rijtuig — welligt bevindt zich mijne vriendin er in. Daar komt het, regt op ons huis toe. Het schijnsel van de lamp flikkert op dat rijtuig neer — wat is het door de sneeuw bedekt! O! hoe zal ik mijne vriendin koesteren, hoe gelukkig en tevreden zal zij zich bij mij bevinden. (*Vervolg en slot hierna.*)

PRODUCTEN-HANDEL.

Bij inschrijving verkocht.

Suiker.

Op den 11 dezer, 40 vaten van plant. Lodewijksburg, à 6,80 cent.

Scheepvaart.

BINNENGEKOMEN.

Den 7 dezer, het Eng. barkschip Electric, kapt. W. Ianess, van Demerarij — Ligt quarantaine.

ADVERTENTIEN.

Societeit: De Vriendschappelijke Bijeenkomst.

Algemeene Vergadering op *HEDEN AVOND* ten 7½ ure.

Benoeming van nieuwe Bestuurders en Huishoudelijke Werkzaamheden.

HH. Leden worden vriendelijk verzocht de Vergadering te willen bijwonen. [2799]

[2800] De vroeger geannonceerde verkoop van de bloote gronden van de plantaadjen *KORTEVREUGD, KLEINSHOVEN*, en van de nieuwe Concessie *KLEIN VERWACHTING*, zal alsnu plaats vinden op DINGSDAG den den 22sten dezer, des morgens ten *negen* uren, door- en ten huize van den Vendumeester A SALOMONS, alwaar de Inventarissen en de Veil- conditien ter inzage liggen.

Paramaribo, den 9 Februarij 1853.

H. G. ROUX qq.
J. A. W. RIVOIRE qq.

Versche RIJST en S.f.Blom,

verkrijgbaar bij

[2801] **N. BOX & Co.**

Extra witte- en O. I. RIJST,

te bekomen bij

(2802) **G. P. EMANUELS.**

Paramaribo, den 9 Februarij 1853.

Gedrukt bij J. C. MULLER Az.